

Spelmännen mot Karin Juel:

Folkmusikens värde sin plats i vårt musikliv

När Karin Juel i ett kåseri i MT för jämför en vecka sedan tog upp frågan om den svenska folkmusiken i radio, utslungade hon en brandfackla som satte många goda spelmäns sinnen i brand. Diskussionen om de s. k. bondlåtarnas berättigande i svensk radio och överhuvud taget fick genast liv, och långt in i musikerkratsar har man visat intresse för saken. MT kan för dagen berika debatten med några inlägg från de många, som mycket starkt håller på folkmusiken och som anser att vi har all anledning att slå vakt om den som en kulturtradition.

Spelmännen vill naturligtvis stifta ett förbud mot att de skall intas på radio. Det är en synpunkt som Karin Juel gör till för folkmusiken. De anses vara ett annat område som omfattas av den allmänna rörelsen. Det är en protest mot. Och en befolkningssällning som protesterar mot det som är en och samma sak.

— Jag blev djupt förvånad när jag tog del av Karin Juelan artikel om vår folklåtar och allmogemusikens övar i Sverige. Jag anser att det är en stor förtäring på det som är en av spelmanstraditionerna.

Värd att respektera i ränn miljö.

Så talar alltså de ju upprörda spelmännen i vår sakkunskapen på musikens område. De beredd dra en länsvärs svensk musik och säger till dem

punkt torde det vara mycket fler elakheter som kan sägas om den negermusik, som exekveras på våra dansbanor. Inte minst kan man anmärka på den s. k. dansrytm, efter vilken ungdomarna går omkring med veritabel libbjudarmin. Har man varit med på en lövklädd loge en riktig folkfest och deltagit i dansen till musik av två flöjtnidande spelmän, får man nog ganska snart revidera sin uppfattning att folkmusiken saknar markerad rytm och endast är ett evigt gnällande. Det är alltid farligt att generalisera, ty omdömet blir så lätt orättvist. Om Karin Juel vill höra hur folkmusik skall låta, skall jag passa på och inbjuda henne till Katrineholm den 2 september, då Sörmlands spelmansförbund har sin stämma, eller också till restaurang Fjädern den 9 samma månad, då Stockholms spelmansgille har sin uppspelning. Undrar just om inte det skall förändra mycket av hennes syn på saken.

Som spelman och entusiastisk beundrare av den svenska folkmusiken tycker jag ju att Radiotjänst har tillmätt tiden för snålt för folkmusiken. Det är ledsamt att höra hur låtarna skall behöva spelas med 100 kilometers

- Vid vaktombytet på söndagen spelar Livregementets till häst musikkår: 1) Potpurri ur op:ten Vita hästen av R. Benatzky. 2) El Relicario, i arrangemang av Gustav Svensson. 3) Under blågul fana, marsch av Victor Widqvist. Högvakten utgår ur första tygkompaniet.

u-
lor.
ar-
-
a

Tobias Norlind.

an berättigad plats i vårt musikliv och alltså även i radio. -- Man kritiserar folkmusiken i radio, säger professor Tobias Norlind, men man glömmer vilka människor den musiken riktar sig till. Radiotjänst måste ju rikta sig till alla, och därför är folkmusiken med på programmet. För övrigt måste jag säga att det är förvånansvärt många bildade kretsar, kanske inte så mycket i städerna som på landsbygden, som sätter ett kolossalt värde på folkmusiken. Det är alltså inte bara den så kallade "allmogen", som är glad åt den. När spelmännen opponerar sig mot den häftiga kritiken av folkmusiken, anser jag det berättigat, ty i rätt miljö är vår folkmusik värd att respekteras fullt ut lika mycket som kulturmusiken. Men den får givetvis inte blandas med den senare. Bach och Händel är ingalunda någon lämplig ram. Låt nu vara att "låtarna" sociologiskt sett riktar sig till en viss grupp människor. De är dock ett kulturminne, och varför döda det? Det är väl ganska trevligt att traditionen lever kvar.

Vad sedan gäller nyckelharpan är det väl inte mycket att göra väsen av. Det är så få som kan spela det instrumentet nu. Det har dött ut, och det är bara

vårt lands musik. De är uti tryck för kuriositetens råde och jag tycker faktiskt att det är roligt för dem som vill ut på professor Norlind.

Musikaliskt och etnografiskt värdefull.

Ensom upprörd i själen är ord förändringens byggare förbunds självspelmannadare av det svenska spelmansförbundet Sverige, Ernst Granhammar

mar. Hans artikel i Kariduelstikeln var en samtidigt förstådd.

— Jag tycker det är beklagligt, ger har ett sådant närma ens nedvriden svensk tonkonst till. Det finns inget land i världen som kan uppvisa motstånd mot den svenska musikens i sin förnämliga analys der i allmogens och kändisvärld, der är både musikaliskt etnografiskt värdefullt och nationellt art, om man utörsal om gör

dan. Att man tycker att låtarna varar och måste på fullständig musikanslag. Jag tror inte att de verkligen förstås av musikerna. De är nödvändiga för folkets. Om de senare år har folkmusiken haft en stor framgång landet över och må så vara att det blivit en nagel i ögat på många. Men jag hoppas att Radiotjänst även i fortsättningen skall tillfredsställa olika smakriktningar och ha folkmusiken kvar på programmet, slutar hr Granhammar.